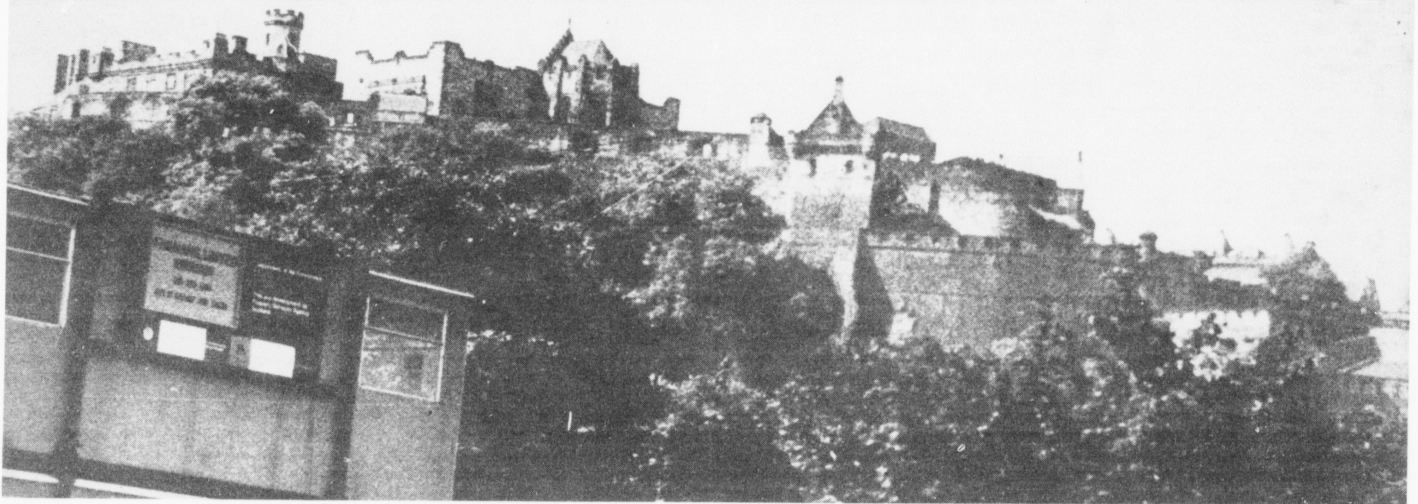

Skotland — framtíðarferðaland føroyinga

Strandferðslan hevur bjóðað teimum føroysku dagbløðunum ein túr við tí nýggju Skotlandsrutuni. Fyri Sosialin hevur Jóhan Mortensen verið í Skotlandi:

Mánakvöld 5. juli. Komin uppá dekkið høvdu vit eina litla bygd framman fyri okkum í táminum. Eitt friskt lot, men nøgv heitari enn vit høvdu væntað. Lagið var gott. Onkur, sum helst hevði vitjað barrin fyrrapartin, murrði Scotland the Brave — og ein flevandi kensla fór gjøgnum kroppin.

Kortini kláraði hesin góði hýrurin ikki heilt at gera av við tankan um at skula koyra á vinstru síðu í einum fremmand-um landi. Onkur segði, at tað hevði litið uppá seg, men eftir eini sending í útvarpinum at døma var alt ov nøgv at ansa eftir.

Leingi og sveittandi at koma igjøgnum tollin. Hey, har var onkur, sum tú kendi. Eitt hugnaligt prát. Góð ráð — og vit lögdu leiðina suðureftir í góðum treysti.

Vit høvdu avgjørt at fara eftir eysturstrondini — frá Wick til Inverness í fyrstu syftu. Tað kendist berligt í fyrstani, men síðan smáar bygdur, seyðafylgir, jóttrandi neyt, hugnaligir garðar og skóglæddar liðir. Ikki minst hugtakandi var við Bonar Brid-

ge — ferðabýur við Dornoch fjørðin — sum lá í sólsetri, tá vit fóru yvir um.

Bed and Breakfast

Nøgv hava vit hoyrt um Bed and Breakfast — ein gistingarháttur, ið er nøgv nýttur í Bretlandi. Tað eru vanlig húski, sum taka ferðandi fyri náttina. Fyri einar tjúgu krónur fært tú song og morgunmat.

Hetta royna vit í nátt. Komin suður móti Inverness søu vit eitt litið hús, jù, tey høvdu kamar. Vit hava fingið ein drekkamunn, sum kom væl við. Hetta eru ung hjún, og vit hava havt eitt hugnaligt prát framman fyri sjónvarpinum. Tað visti seg, at vit fóru fyrstu gestir teirra. Tey høvdu júst sett skelti upp sama dag. Eins og vit fóru tey halvavegna fremmand í Skotlandi. Fóru akkurát flutt upp úr Onglandi, tí tey orkaðu ikki tað stressaða lívið, og skotar tóku tað enn róligt og fóru so fyrrikomandi.

Týsdag 6. juli.

Síti í tjaldmunnnum við strondina í Nairn — ein lítill býur stutt eystan fyri Inverness.

Fóru upp við áttatiðina. Vildu illa sova. Fingu eina búrmáltíð — snert franskbreyð við appilsinarmulátu, egg og bacon, pylsu, corn flakes umframt te og juice. So proppmett koyrdu vit viðari henda friðarliga morgunin, áðrenn sólín var komin fyri seg. Eta øll líka stóran morgun-

tumlandi gentur, sum tað eru nógv av, við. Tær fóru týskar og høvdu verið kring alt Skotland og á Hebridunum.

Vit sita nú og rinda móðina á einum litlum hotelli Tann fyrsta dagin var troyttandi at koyra í seinrapartssólini, men í dag bilti ikki. Hetta var fyrsti stórbýur-

eisini á arbeiðið hjá honum og Odmar Skarðhamar, sum er til NEAFC fund í Portugal.

Edinburgh 7. juli.

Fyri góðum tíma síðani koyrði Hanna, sum tað var nakað dagligt, inn í skotska høvudsstaðin. Komu beint inná høvudsgeotuna Princess Street. Tætt við funnu vit eina ferðamannastovu, ið skaffaði okkum eitt kamar í miðbýnum, her vit nú njóta ein kaldan McEwans.

Hevði havt bróður í Føroyum undir krígunum

Á hotellinum mundu vit ikki sloppið frá frúnni. Hon hevði havt ein bróður í Føroyum undir krígunum. Hann gjordist sjúkur og doyði stutt eftir, hann var heimkomin. — Og alt hetta, segði hon, uttan hann ynskit at berjast. — Men, hvat, tað verður tað ikki spurt eftir í slíkum ferum. Í vikuni undan høvdu triggjar føroyskar kvinnur vitjað sama hotellið, og vitingu eina langa frágreiðing um tær. Ein var so sjúkrasystir og hevði verið á hospitalinum undir krígunum og mintist hin sjúka hermannin.

Hetta er eitt litið gistingarhús við sjónvarpsstovu og húsbarr í kjallaranum. Tá vit bóðu um ein góðan øl, kom hann fram við einum Carlsberg. — Nei, vit vildu heldur royna tað skotska. — here you have a good boy, it's my best beer, flenti hann, so alt ystrið dansaði. Og eg hugsaði um hin øgliga morgunmatin.

Túrin oman móti Edinburgh gekk væl. Hanna koyrði spakuliga, og vit nutu útsýnið yvir tað vakra, yndisliga landslagið við grønnum ongum, kransaðar av troum og nutu angan av nýslignum grasi.

Ógvuslig kendist Forh Bridge, sum forir vegin inn til Edinburgh. Forrestin kostaði tað nakrar krónur at koyra yvir um. Eisini koyrdu vit igjøgnum ein stak hugnaligan bý, Newport, beint eftir Dundee, sum McCalmans-bólkurin syngur um. Dundee, ein eyðkendur idn-

Ein eyðkend býarmynd

mat, er einki at undrast á, at nøgv eru kvapsut.

Vit fingu einki parkeringspláss í Inverness og koyrdu tí til hesa strondina. Hitin vaks, og Hanna helt tí, at tað var tápuligt at lata seg steikja í einum bili — og friskligur var ein svimjiturur, hóast sjógvurin næstan var líka so kaldur sum hjá okkum.

Landslagið eftir eysturstrondini hevur verið vakrari, enn vit høvdu roknað við, men í fyrstani litið spennandi. Býirnir fóru næstan livleysir. Tað var sum at koma til ein frárymdan bý eins og í western-filmunum, men longur suðuri sæst eisini fólk í teimum smáu byggunum, ið eru ógvuliga líkar hvørjari aðrari — grá hús við eini rúgvu av skorsteinum og ventillum.

Alt steingir kl. 10

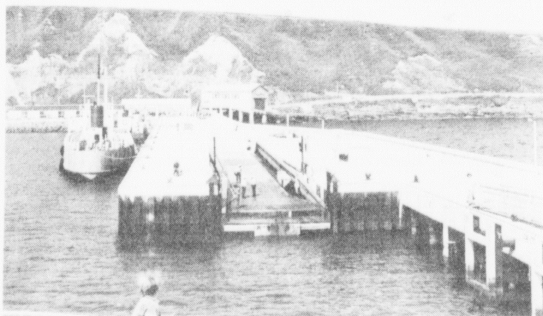
Seinri, í Aberdeen.

Aftaná nakrar sólrikar timar á strondini koyrdu vit til Aberdeen, higar vit komu við sjeitiðina. Á vegnum tóku vit tvær

in, vit hava koyrt í, men tað gekk uttan trupulleikar. Hotellið — eini umbygd sethús — er, sum tú hugsar tær eini ensk ríkmannshús í skaldsøgunum. Stórir »hallur« við mahognitrappu, høgum hurðum, tjúkkum teppum og songin so stór, at minst 10 kundu sova í henni. Í barrini í neðra er hópin av fólk, sum njóta ein »lager« eftir strævnar dag.

Vit hava verið og hugt uppá býin, sum er nakað gráur, men ikki idnaðarkendur. Vit høvdu ætlað at farið á okkurt dansistað, men høvdu gloymt, at alt letur aftur klokkan tiggju. Fyri at ikki alt skuldi vera til fánýtis, fingu vit okkum vælkryddra ábit á eini kinesiskari matstovu, og enn krásar í hálsinum.

Aftaná ein sötan blund vitjaðu vit føroysku handils- og bóðsstovuna í Market Street. Sofus Poulsen var ógvuliga prátingarsamur og fortaldi um Skotland frá Border til Hálalandið, og vit fingu brell at vitja øll hesi áhugaverdu stöð. Prátið fall

Frálíka ferjulegan í Scrabster